

РИМЉАНИ У БАЊАЛУЦИ

СУСПРЕТИ

Ученици из Рима, који су претходних година посјећивали европске центре као што су Барселона, Лондон, и са родитељима обишли Америку, Африку, разна egzотична острва, посјетили су, марта 2004. године, и нашу школу, а самим тим и Бањалуку. Некима није било јасно зашто баш Бањалуку, па су заједљиво рекли да су Италијани дошли по казни. Страшно. И да је била казна у питању, ко их је могао присилити да дођу. Свакако су могли одустати. Међутим, током њиховог боравка у Републици Српској, није се

Није било тешко пронаћи заједничке теме. Ипак, нисмо ми толико различити.

Први дан провели смо по сопственом избору. Већ наредни дан био је испланиран. Прво смо посјетили Храм Свете тројице, након чега је уприличен пријем у епископији, гдје је домаћин био Ђакон Радујковић. Након тога, обишли смо католичку цркву, гдје смо, такође, били угошћени. Затим је у црквеном дворишту услиједила занимљива сцена. Наиме, наступило је свеопште грудвање гдје су се издвојиле двије екипе: домаћини и гости. За госте из Рима ово је био изузетан доживљај, јер,

ском терену на +3°C. Но, то није сметало гостима. Ипак је њима фудбал једна од најважнијих ствари. Једино су се пожалили на једну од знаменитости наших школа, а то је лопта „балоњара“. То се ријетко гдје среће. Навече смо играли билијар и, с обзиром на то да неки од њих имају билијар у кући, добро смо се показали.

Сутрадан је услиједила посјета манастиру Моштаница и поновно грудвање, али овај пут на нешто интересантнијем терену. Наравно, нисмо избјегли ни наш стари обичај, па смо у манастиру дегустирали ракију.

могло примјетити да им је негодно или бар то нису одавали. Баш напротив, ако бих морао у једној ријечи окарактерисати њихову посјету онда би то била ријеч *опуштено*.

Овај утисак сам стекао одмах по њиховом доласку, на формалном упознавању у читаоници и тај утисак ме до сада није напустио. Напротив, само се у више наврата потврђивао. Дакле, осам Италијана и три Италијанке су се понашали потпуно опуштено, наравно у складу са личним карактером. Битно је напоменути да су дошли без икаквих предрасуда. Стекао се дојам да нас они сматрају дијелом Европе, иако су старији стално наглашавали да ми желимо у Европу. Но добро, да се позабавимо њиховом посјетом.

Након смјештаја у породице, услиједила је шетња и дружење уз звук цеза, све ради бољег упознавања.

према њиховим ријечима, задњи снијег који се дуже задржао у Риму падао је давне 1986. године. Након овог пријатељског дуела, упутили смо се у школу, гдје је требало да се одржи нека врста наставе. Постојала је могућност присуствовања часовима информатике и енглеског језика.

На крају је планирана фудбалска утакмица. У сали се није могло играти, па се играло на вањском, бетон-

Гости су били одушевљени, а нарочито њихов професор, који је прокоментарисао да је посљедњи пут пио ракију прије 12 година. Сви гости су се сложили да је „јака“. Ах, шта ћете, такви смо ми, Срби.

Нисмо пропустили ни прилику да обиђемо спомен-обилежје на Козари, гдје су у Другом свјетском рату на страни партизана погинула и два Италијана. При повратку, у аутобусу